

Chiếc xe Honda của nhỏ Thư rít lên trước khi đèn đỏ phóng lên quẹo gắt vào bãi đậu xe của trường đại học Golden West. Có tiếng bóp còi "mắng vồn" vang lên ở sau xe. Nhỏ Kha nhăn mặt:

— Con này lái ẩu quá ta!

— Thư nóng ruột.

— Xì! Không quẹo thì biết chừng nào mới vô được? Hẹn với tên Dũng 12 giờ mình tới để hấn đất mình vô công hội chợ khỏi mua vé. Trễ nửa tiếng rồi đây nè.

Kha ngạc nhiên:

— Ủa, bộ Chợ Tết kỳ này mặc áo dài hồng được vô công free à? Ta nhớ năm ngoái ban tổ chức làm như vậy mà!

Thư nhún vai:

— Ai mà biết! Anh Dũng dặn vậy đó! Ờ mà ta quên mất không xin luôn vé parking nào cho gần gần. Trời ơi, đã mang guốc cao gót mà phải lội bộ từ đây cho tới cổng chắc ta xỉu quá!

Hội chợ Xuân năm nào cũng vậy, việc đi tìm chỗ đậu xe mới thật sự là trần ai khoai củ. Từng đoàn xe nối đuôi nhau đi là rả mỗi hàng trong bãi đậu với một hy vọng nhỏ nhoi là sẽ có ai đó... chán hội Xuân sớm sớm, chịu về sớm sớm, để mà mình có chỗ đậu xe, chỉ đơn giản thế thôi! Lâu lâu, cũng có vài người lạng xăng đi ngược ra bãi đậu xe, mở cửa xe, thò tay vô lờ ra chiếc áo len hay một cái giỏ bỏ quên trong cốp... để rồi tất tưởi quay trở lại du Xuân. Thế là mừng hụt!

Sau 15 phút chạy lòng vòng gần cạn cái bình xăng, nhỏ Thư cắn răng quyết định đậu xa tuốt... ở cái góc cuối sân nào đó. Hai đứa ngậm đắng nuốt cay cuốc bộ về hướng náo nhiệt của tiếng trống múa lân, tiếng văng vẳng từ loa phát thanh của những người điều khiển trưng trình cho cuộc thi trẻ em mặc quốc phục đẹp, hay đúng hơn là đi theo gót của những tà áo dài thướt tha khác cũng đang gõ lốc cốc đôi guốc tung cánh chim tìm đường về một cái nơi xa xăm nào đó -- cái cổng hội chợ Xuân.

Ở cuối góc của một bãi đậu xe, chiếc cổng hội chợ đứng sừng sững, tách rời khung cảnh nhộn nhịp của Tết ở phía bên trong và đoàn khách du Xuân đang náo nức xếp hàng ở phía ngoài. Nhỏ Kha nhẹ nắm lấy tay của Thư như sợ lạc nhau trong đám đông. Hai đứa cứ đảo mắt tìm một bóng người quen nhưng vô ích. Thư chép miệng:

— Chắc Dũng đợi lâu quá nên vô trước bỏ tụi mình rồi!

— Thì thôi mình vô trông kiếm ảnh sau. -- Kha nhún vai.

Nhỏ Thư định thò tay vô túi xách lục lạo ra chiếc bóp để tìm vài đồng mua vé vào cửa thì Kha trợn mắt:

— Gì vậy? Hồng lẽ mình là thiện nguyện viên vô giúp cho Tổng Hội Sinh Viên mà cũng bị hạch hỏi vé vô công nữa sao? Vả lại, mình có mặc áo dài nè!

Vừa nói, nhỏ Kha vừa chun mũi và quay một vòng làm dáng cho hai vạt áo lụa vàng phất bay lên trong nắng. Con nhỏ đó thì thiệt không đoán nổi. Lúc hấn đi đâu một mình thì đoan trang thùy mị ghê lắm. Thế mà lỡ hấn nhập bọn vô với thêm một đứa bạn gái khác thì ôi thôi cứ như góp gió thành bão, lí lắc không vừa. Nhỏ Thư gục gật đồng ý, nhưng lại đưa mắt về hướng bên tay phải của cổng, dò hỏi:

— Tên gác cổng nhìn hung quá nhỏ à!

Kha nhìn theo: Một tên con trai thịt bắp vai u, mặt mày lăm lăm, bặm trợn, đang miệt mài xé vé trước khi cho khách du Xuân qua cổng. Kha phì cười:

— Cái con này nhát thì thôi!

Rồi hấn tỉnh bơ kéo tay nhỏ Thư đi thẳng vào cổng.

o0o

— Excuse me! Can I see your tickets please? -- tên gác cổng lớn tiếng gọi giật ngược lại.

— We are volunteers for the Festival. We were asked to meet the coordinator here but I guess he missed us. -- Kha thật thà khai báo.

— I'm sorry but you two still need to buy the tickets to get in. No exception! -- hấn gằn giọng.

— Trời ơi đi vô đứng trông nom gian hàng giùm cho mà còn phải mua vé nữa. -- Nhỏ Thư chịu không nổi, lên tiếng nói trống. Kha được dịp hòa vô:

— Ủ! Mà bộ Hội chợ kỳ này mặc áo dài hồng được vô free nữa à? Sao kỳ cục vậy? Biết vậy tui ở nhà phức cho rồi!

— Năm nay khác năm ngoái. It's the new policy! -- hấn trả lời cộc lốc.

Thư thấy nóng mặt lên. Hội chợ Tết sinh viên kiểu gì mà mướn ba cái thằng du đảng đứng gác cổng thiết không có biết điều tí nào. Đứng là bất lịch sự quá mức. Con gái người ta mặt mày tươi rói, diện áo lụa Hà Đông để đi du Xuân chút xíu thôi mà cũng bị cật vắn đủ điều. Tự dưng Thư đâm ra giận tên Dũng đã bỏ rơi hai đứa con gái tại nó cu ki một mình giữa chợ đời chi để rồi cho cái tên này được dịp ăn hiếp ngay đầu năm đầu tháng.

— Do you know where's the coordinator? I need to talk to him NOW! -- Thư tức tối.

— Which coordinator? What's his name? -- Hấn quát mắt lên, giọng xân xắt.

— Dũng Lê! The coordinator for the entertainment of tonight. The operator of this whole festivity process.

-- Nhỏ Kha cũng sùng không kém, xem tí là nghiêng răng trả lời.

— Dũng đang bận việc ở trong hội chợ không ra đây được. -- hấn vẫn ngang như con cua. Cặp chân mày của hấn hơi nhíu lại. Chắc là đang suy nghĩ coi còn có chuyện gì khác có thể bắt nạt hai đứa nhóc này không... Hoặc là hấn đang bận rộn suy nghĩ đến... ba cái chuyện súng đạn nào đó.

Nhỏ Thư lườm một cái. Thường ngày Thư ít khi lớn tiếng giằng co với ai. Nhưng sao hôm nay nó gặp phải tên gác cổng này thì tánh nóng nảy của nó như không còn kềm nổi nữa. Mặt nó ửng đỏ lên nửa vì quê, nửa vì giận:

— You know what, forget about coming in. Why don't you go back in there and look for Dũng right now. We will wait out here until you return. -- Thư lì lợm thả ra một tràng.

Phép lạ! Không biết tại vì đâu, cặp mắt của tên gác cổng bỗng dịu xuống, nhưng hấn vẫn gằm gù trong cổ họng:

— Okay fine. Hai người tự vô kiểm Dũng đi!

o0o

Ba năm sau. Thư hấp tấp lôi chiếc cặp ra khỏi xe trước khi đóng sầm cánh cửa lại. Lại trễ giờ hẹn nữa. Nhỏ Kha chắc đang lằm bằm rửa trong buổi họp cho coi. Thư vừa đeo cặp vào hai vai vừa đảo dác đưa mắt tìm căn phòng 119. "Ah, đây rồi!" Thư khễ reo lên trước nhỏ hé mở cửa dứt đầu vô một căn phòng khá rộng rãi để xem xét. Nhỏ Kha thấy Thư vừa bước vô liền vẫy tay ngoắc đến ngồi chung. Có trên 30 bạn trẻ khác đang ngồi bàn tán một đề tài liên quan với cộng đồng và giới trẻ hiện nay, nghe rất hào hứng. Thư vừa ngồi xuống thì nhỏ Kha nghiêng mình qua nói nhỏ:

— Nhìn ở góc phòng kia! Thấy ai không?

Thư nheo mắt nhìn về hướng nhỏ Kha chỉ. Nó chột giật mình — cái thằng gác cổng!!!

Nó lằm bằm: Tiêu! Chắc kỳ này ta được sao Kế Đô hộ mạng thiệt rồi! Kha gật gù:

— Ủ! Buổi họp hôm nay do nó đứng ra tổ chức đó!

Thư lại lườm mắt:

— Nó vẫn nhìn y chang du đảng! Hồng biết tại thù cũ không rủ cũng về hay sao mà ta vẫn thấy ghét nó quá.

Đến cuối buổi họp, cái tên "du đảng" tự gọi là Trung ấy đứng lên nói lời cảm tạ đến những người đã bỏ công đến dự. Hấn thao thao diễn thuyết về mục đích của tổ chức và tóm gọn lại những ý kiến đã nêu lên nghe cũng lưu loát, nhiệt tình ghê lắm. Vừa nói, hấn hình như đang đưa mắt quan sát tất cả mọi thành viên trong hội đoàn. Hấn hơi ngừng mắt lại ở Thư... chiếu tướng... rồi lại ung dung nhìn sang nơi khác một cách lạnh lùng. Thế là chiến tranh bùng nổ, hai phe cứ lâu lâu lại bắn lên những tia quang nhãn xoay xoáy về phía nhau, nửa dò hỏi, nửa thách thức. Ngoài mặt, Thư ra vẻ điềm nhiên, nhưng trong bụng bỗng... rùng mình.

Sau khi buổi họp kết thúc, mọi người được mời ở lại để dự bữa cơm "thân mật" ở một nhà hàng trong khu China Town, và sẵn đi tham dự buổi văn nghệ cây nhà lá vườn của một nhóm VSA, cũng lại do anh trưởng đoàn "xã hội đen" của chúng ta đích thân hướng dẫn và dàn xếp.

Bốn tiếng họp dài đằng đằng đã qua, mấy anh chị sinh viên mới thật sự có dịp nói cười ríu rít, nhất là khi được hứa sẽ được bồi dưỡng ẩm thực! Đúng là được voi thì đòi tiên, mọi người lại lên tiếng nhao nhao đòi đi đâu chơi khuya sau khi coi văn nghệ. Đến vấn đề ăn uống thì hai tiểu nhóc Thư và Kha rất hăng hái đóng góp ý kiến. Thư tăng hăng giọng:

— Mình đi ăn chè ghen mấy anh chị! Nghe đồn ở khu này có quán chè táo sụn hấp dẫn lắm đó. Thế là những tiếng reo hò bắt đầu trỗi lên.

— Đi, đi ăn chè táo sụn bà con ơi...

Hấn im lặng quan sát nãy giờ, không ai mướn mà cũng tự động giơ tay lên phát biểu bằng giọng lạnh ngắt:

— Không đi được! Mình không đủ giờ!

Cũng lại là cái tên du đãng này! Rõ ràng người lớn thường dặn rằng: "If you can't find anything nice to say then don't say anything." Đãng này, chắc có lẽ hấn sợ không lên tiếng thì thiên hạ sẽ làm là hấn... bị cảm cho nên phải ra uy kiêu ấy. Mọi người tiu nghỉu, cụt hứng. Thư xịu mặt xuống, một chút giận hờn thoáng trên gương mặt. Trong khi mọi người đang lay hoay tìm bóp, xách giỏ đi ra, Kha và Thư cũng chạy như lẩn quẩn để hỏi tìm đúng đường lái xe ra chỗ hẹn kế tiếp. Đúng là vậy thêm tiếng xấu cho bọn con gái, hai đứa này mà lỡ đại được cho cơ hội để đi khai phá một con đường nào mới hơn đường từ nhà đến trường thì chắc tụi nó sẽ cứ việc nhắm mắt dắt nhau đi băng qua biên giới Canada mà cũng chả có hay biết. Thư đang lúi cuội chép lại tên địa chỉ và số phone của nhà hàng thì hấn ở đâu lù lù đứng ở sau lưng:

— Biết đường chưa Thư? -- hấn hạ giọng hỏi nhỏ.

— O..! -- Thư giật mình quay lại. Trời ơi sợ quá! Lại là cái mặt bậm trợn của hấn. Nhưng... kỳ này cặp mắt dịu dàng hơn một chút. Nhìn bớt... du đãng rất nhiều.

— Kệ! Không sao. -- Thư còn hơi âm ức.

— Trung không muốn ai phải đi lạc hết... Đừng có khó tính quá mờ! -- Khuôn mặt lầm lì của hấn chợt nở ra một nụ cười. Một nụ cười hiền hòa, phẳng phất nét... ngô nghê (cái ngô nghê hề hết tựa theo lời kể về một người bạn trai của bà chị). Thư bỗng hơi chùng lòng:

— Ờ thì chưa chắc mấy... Hồi nãy Trung nói quẹo trái khi mình exit đường Third rồi ôm cua chạy vòng...

-- Thư đọc lại đường đi một cách hơi ngập ngừng.

— Thôi vậy Thư để xe ở đây. Đi chung xe với Trung cho tiện.

Thư tròn xoe đôi mắt, thâm nghĩ chắc tên nì mới đi đánh lộn với ai rồi được mang chiến thắng về cho đội nhà hay sao mà... Đang phân vân thì nhỏ Kha cứ như cứu tinh từ trên trời lọt xuống, không biết ở đâu chạy một cái ào đến trước mặt của Trung và Thư:

— Đi xe ai? Trung chờ tụi này hở? Sẵn chờ luôn chị Thúy và bé Nhi ở đằng kia luôn nghe. -- Kha hát cái mặt về phía đám con gái phía trước, hỏi một cách lém lỉnh, tinh bơ... vô số tội.

Hấn hơi liếc qua Thư, rồi âm ừ:

— Okay! Trung đợi mấy cô ngoài xe. -- Rồi quay lưng đi ra cửa trước.

Nhỏ Kha trợn mắt không giấu nổi vẻ ngạc nhiên:

— Chuyện gì vậy? Trưởng đoàn của chúng ta vừa già từ vũ khí trở về bán hoa à? Hôm nay đang không tốt bụng quá vậy? Sao sẵn hồi nãy nói chuyện nhỏ không hạch cái tội nó không cho mình vô công hội chợ kỳ trước. Còn nợ mình lời xin lỗi chứ bộ! -- Kha liú lo nói một hơi. Nhỏ Thư thì cũng ngạc nhiên không kém, nó lẩm bẩm:

— Ừ! Hấn còn nợ tụi mình lời xin lỗi.

oOo

Hai tháng sau đó.

— Renggg! Renggg!

— Hello? --Thư nhắc phone lên.

— Sao không đi tiệc Halloween với tụi này? Trung có gửi thư mời ra cho mọi người mà. Thư không nhận được à?

Một giọng nói quen quen vang lên trên đường giây. Lại là hấn. Từ sau phiên họp hôm ấy, anh trưởng đoàn của chúng bỗng sanh tánh biết "quan tâm" cho đồng bào, biết lo lắng hơn cho những thành viên. Hấn thường gọi phone đến hỏi thăm chuyện nắng mưa bên nhà, hay bàn luận về trận động đất bên... Mẽ. Có lẽ tại một ngày dài chưa được nói chuyện với ai hay sao đó mà Thư tự dưng lại thành thật trút ra bầu tâm sự. Nào là ngày mai nhỏ ta có bài thi trong lớp Chemistry nên nhỏ không dám bỏ giờ ôn bài để đi chơi đêm nay. Hồi chiều đến giờ nó đã ngồi khoanh chân trên giường "tụng niệm" gần xong bốn chapters dài dằng như thể đọc kinh Quan Nghiêm với vô số công thức rồi rầm. Thư thở ra thườn thợt:

— Thư cũng muốn ra gặp mặt bạn bè trong dịp vui này chứ. Và lại thể nào vô đó cũng được trick or treat nè! Halloween mà bị kẹt ở nhà không có kẹo ăn thì thiệt buồn quá. Hấn im lặng một vài giây rồi nói như ra lệnh:

— Okay, Thư cần nghỉ xả hơi một chút đó. 30 phút thôi, I promise. Chín giờ Trung đến đợi Thư trước cổng nhà. Không biết tại sao... Thư lại không phản đối.

oOo

Chín giờ tối. Hấn đã đứng đợi trước cửa. Thư vừa bước ra thì hấn vẫy vẫy xâu chìa khóa:

— Thư lái xe nhe!

— Đi đâu? Thư chỉ muốn nửa tiếng "break" thôi mà! -- Thư hỏi lại, giọng yếu ớt.

— Thôi vậy lên xe đi Trung chở. It will only take 30 minutes, I promise! -- Giọng hấn chắc nịch. Thư bỗng nhiên khô ra như "con mèo ngái ngủ trên tay anh" trong thơ của Nguyên Sa. Nó lú lú theo gót hấn đi ra xe như một tên binh nhì nghe theo lệnh của cấp lớn. Chiếc xe của hấn phóng vọt vào tiệm ăn Coco's ở góc đường gần nhà. Cô tiếp viên dễ thương trong bộ áo hóa trang của Babe Ruth niềm nở chỉ cho hai đứa đến một bàn trống. Lạ lùng, lần đầu tiên gặp mặt riêng ở ngoài, Thư mới thấy hấn biết mở miệng, cứ huyền thuyên nói chuyện cũng... có duyên. Giọng của hấn có pha vô một chút xiu tiếng người miền Bắc, nghe sao ngọt ngọt cái tai, mất tiêu cái giọng du dương của lần gặp mặt đầu tiên. Hấn nói nhiều lắm. Nói như đã thân nhau từ lúc trước rồi. Nhưng tuyệt đối chỉ bàn về chuyện non nước, về đồng bào bị nạn của chúng ta, về những cuộc nổi dậy ở Thái Bình, ở Xuân Lộc, rồi đến cả những sự kiện hơi mới mới hơn như lần treo cờ máu trong thủ đô bị nạn hay lũ lụt ở miền Trung. Và rồi hấn cũng nhắc đến hội chợ Xuân năm nào. Thư chợt nhớ lời dặn của nhỏ Kha, "Hấn còn nợ mình một lời xin lỗi." Thư mỉm cười vu vơ một mình, "Ừ! Để đó tính sau!"

Đúng 25 phút sau, hấn đứng lên giục:

— Đi Thư! Đến giờ rồi.

Hấn lại vội vã phóng xe đưa Thư về trước cổng nhà. Mọi sự xảy ra như chớp nhoáng làm Thư chưa biết làm sao phải phản ứng thì hấn nghiêng người qua băng ghế sau, lôi ra một bọc giấy màu trắng đưa cho Thư:

— Happy Halloween!

Thư bối rối ra mặt. Nó cầm nhận bọc giấy mà muốn cồng cả bàn tay. Hấn giục Thư mở ra xem: Những gói kẹo chocolates nằm ngổn ngang trong bọc. Nào là M&Ms, Snickers, Kudos, Totsie Rolls, Milky Ways, Three Musketeers. Và rồi nó lại bỗng ngẩn người ra khi tìm thấy dưới đáy bọc - một ly chè táo sụn! Hấn mỉm cười, chen chút tinh nghịch:

— Kẹo thì Trung phải ăn cấp của mấy đứa cháu. Ly chè thì tại Trung thiếu kỳ trước! Còn đòi hỏi gì nữa hông cô nương?

Thư chỉ biết tròn mắt ra nhìn hấn. Lời dặn của nhỏ Kha như biến đâu mất. Hình như nó đang cần một cái gì khác hơn ngoài một lời xin lỗi của một Tết năm nào!